Mihai-Viorel Dumitru

ZEBRE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUMITRU, Mihai - Viorel
ZEBRE/Mihai-Viorel Dumitru. - Călăraşi: Roger, 2025
ISBN 978-973-9501-41-0
821.135.1

Corectură: **Adina Florentina Tudoran**

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare şi accesare a datelor, fără permisiunea autorului.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală faţă de legile naţionale şi internaţionale privind proprietatea intelectuală.

Comenzi la:
E-mail: **mihaidumitruu2003@gmail.com**

© Editura Roger
Călăraşi - România
Tipar: **ROGER GRAPHIC DESIGN SRL**

Mihai-Viorel Dumitru

ZEBRE

I. Avram

Mai arunc câte o privire evazivă cefei late a șoferului meu chelios și mă întreb dacă ocolește bulevardele mai puțin aglomerate din București intenționat sau nu. Trage din țigara bălită cu lăcomie și înjură ca la ușa cortului. Îmi vine să i-o îndes pe gât. E genul ăla de om, foarte *recognoscibil* și cât se poate de detestabil, o nulitate bipedă. Cred (de fapt, *sunt sigur*) că ar fi trebuit să anulez comanda de când i-am văzut fotografia din aplicație, dar am ales să fiu un om „rațional" astăzi, să fac pe inteligentul, să-mi iau rolul de filosof de cafenea în serios și să-mi repet că nu ar trebui să judec după aparențe.

În fine, mă grăbeam să ajung la examen. Profesorul care-mi va da nota astăzi mi-a spus la un moment dat că „trebuie să lăsăm elitismele deoparte și să ne mai dăm voie să fim și proști". Am ales să-i urmez sfatul și să nu anulez cursa, iar acum „specimenul" de la volan și-a dat cu

scrum pe blugii spălăciți și are o criză existențială în mijlocul bulevardului Unirii. E chiar comic. Lovește volanul și descrie, urlând, o întâmplare despre soacra lui „nenorocită” de acum 35 de ani. Toată lumea îl claxonează și îl înjură. Evident că nu-și permite să fie înjosit în asemenea hal (doar e un cetățean respectabil, o somitate), așa că reacționează și își introduce aparatul reproducător în toate figurile materne ale celorlalți participanți la traficul bucureștean. Un băiat mai tânăr, care conducea un Mercedes luxos, pe care probabil că nu mi l-aș fi permis nici în 30 de ani de muncă la opt ore, l-a scuipat direct în frunte și a tăiat-o în timp ce înapoiatul deschidea ușa ca să sară la bătaie.

Mă prefac că nu se întâmplă nimic, chiar dacă, în mintea mea diabolică, încolțește gândul că aș sări în ajutorul primului șofer care l-ar lua la bătaie. Dacă tot urmez sfatul profesorului meu, măcar să-l urmez până la capăt și să mă afund și eu în primitivitatea cotidiană. Trecem prin fața magazinului Cocor, iar eu evit să fac conversație sau să-i alimentez furia, așa că ridic

capul de pe geamul pe care-l țineam rezemat și privesc în dreapta mea. Mai întâi, observ zoaiele picăturilor pe care ploaia de primăvară le-a lăsat pe geamul Loganului mâncat de rugină pe la praguri, apoi le defocalizez și văd o altă mașină. E tot un Logan, înăuntrul căruia se află un cuplu. Ea are părul creț și ciufulit, e destul de frumușică. Urlă și gesticulează cu vehemență, în timp ce el își menține figura crispată îndreptată în direcția mea, implorând parcă ajutor. Mă simt de parcă aș participa la un concurs prezentat de Cabral – „Cine nu face accident vascular câștigă un weekend la Sinaia!”. Nu apuc să-l ajut (nu că aș fi avut intenția de a o face), că șoferul meu nervos „ciupește” pedala de accelerație, iar în mașina din fața Loganului cu „porumbeii” se află o blondă cu machiaj strident, foarte reușit de altfel, care cântă piesa „In bloom” de la Nirvana. Volumul e dat atât de tare, încât șoferul meu chelios și *neanderthal* începe să-și „dea cu părerea” despre „cariera” ei de „centuristă olandeză” și despre „soba” pe care o conduce. Trage și ea din țigară, în timp ce îndreaptă privirea către maimuța care mă duce la facultate.

În momentul în care am văzut cum scoate limba la el, dansând cu și mai multă însuflețire, m-am temut că voi asista la o crimă în direct. Îi vedeam vena de pe gât cum se umflă atunci când înjura. Ah, ce-mi plac oamenii! Ce frumoasă e societatea și coexistența! Toată lumea fumează când încerc eu să mă las!

În fine, după cele 50 de minute, în care m-am răstignit pe bancheta din spate (și în care șoferul s-a preocupat să-mi explice în ce poziții ar pune niște studente pe care le-a văzut la coadă la patiserie), am ajuns și în fața facultății. Sunt în sesiune, deci nu e nevoie să stau prea mult. La cafeneaua de peste drum e aceeași doamnă drăguță ca întotdeauna, cu tot cu tatuajul ei abstract de pe antebraț. Aș întreba-o care e semnificația, dar îmi e prea lene să gândesc la ora asta. Nu e nevoie să cer, știe deja ce vreau. Îmi întinde jumătatea de litru de cafea, afișând un zâmbet larg pe față, care mă face să vreau să mă întorc în timp până în 1986 și să mă plimb prin Cernobîl. Dacă aș fi fost și eu vreun soi de mutant, poate aș fi putut înțelege oamenii care zâmbesc la prima oră a dimineții.

*

„Nu, socialismul nu a funcționat și nici nu va funcționa vreodată!”, asta a fost tot ce-am auzit în clipa în care am ridicat capul de pe banca prăfuită și mâzgălită pe care ațipisem. Pentru câteva secunde, am fixat involuntar urma pe care fruntea mea a lăsat-o în praful de acolo, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. „Tot socialism este, indiferent de forma pe care alegi s-o invoci!”, aud aceeași voce enervantă, care-mi bântuie cele mai întunecate coșmaruri de cel puțin doi ani jumate. În prima bancă a amfiteatrului stă Misha, „șeful” de an și totodată individul pe care l-aș arunca în fața trenului dacă aș avea ocazia și dacă n-ar exista conceptul de săpun scăpat. Poartă o discuție în contradictoriu cu Liza, pe care-mi vine s-o iau pe sus și s-o arunc pe geam, doar fiindcă l-a băgat în seamă.

Toată lumea știe cine este Misha și toți îl urâm în egală măsură. Are tatuată o piesă de șah pe gât (nu-i greu să ghicești care) și arată ca un cocalar care și-a umplut garderoba de cămăși prea mici pentru el. Nu există om pe planeta asta care

să-l placă pe Misha, nici măcar Igor, care e pâinea lui Dumnezeu. Este foarte arogant și are impresia că toți trebuie să-i cânte în strună fiindcă are note mari. E genul de om care acționează doar din interes și care nu ajută fără o intenție ascunsă. De obicei, nimeni nu se încumetă să intre în contradicție cu el, nu pentru că ar „câștiga" dezbaterile pe subiecte care nu interesează pe nimeni, ci pentru că ia lucrurile mult prea în serios. În plus, dacă te-a luat „în vizor", va face tot posibilul să-ți facă zile amare. E genul de om care încearcă mereu să demonstreze ceva, fiindcă are o grămadă de frustrări. Toată lumea știe că nu merită să-ți pierzi timpul cu el, mai puțin Liza, care, aparent, s-ar certa și cu un câine.

Domnul profesor, care savurează din plin acest „duel" argumentativ, în care Liza se adâncește din ce în ce mai tare în confuzii și erori, nu dă semne că ar intenționa să-l oprească. Ceea ce nu știe dumnealui este că, din nefericire pentru el, Lizei nici măcar nu-i pasă de socialism, spectru politic sau alte povești de adormit copii. Ea doar căuta un pretext ca să-și reverse furia pe Misha, pe

care-l urăște cel mai tare dintre toți colegii. Da, ea este excepția. În cazul lui Misha, lucrurile nu par să stea diferit. Mă uit la fața lui strâmbă și plină de coșuri și pot să jur că abia aștepta momentul în care s-o „tăvălească” pe Liza. Nu-mi place să admit asta, dar reușește, fiindcă joacă la public.

Misha nu se bâlbâie, menține contactul vizual, gesticulează și nu duce discuția în zone pe care nu le stăpânește. Uneori mai aruncă o privire și către profesor, încercând să-i obțină aprobarea nonverbală. Liza, în schimb, pare a fi gata să sară la gâtul lui, închipuindu-și că vorbește în numele tuturor, deși lumea o detestă în aceeași măsură în care-l detestă și pe Misha. Îi simt, amândoi sunt la fel de nervoși. Chiar dacă își menține aparența glacială, Misha continuă să dea din picior de parcă ar fi un toboșar. Tensiunea se simte, este proporțională cu liniștea care domină amfiteatrul. Amândoi știu că nimeni nu-i suportă și toată lumea știe că ei știu asta. Toți, în afară de mine și cei doi „protagoniști”, savurează această clipă. Asta se întâmplă când doi oameni pe care nu-i suporți se contrazic.

Când s-a terminat circul, adică examenul oral, nimeni nu se mai grăbea la ieșirea din amfiteatru, pesemne că și-ar fi dorit să asiste la o eventuală ceartă (care nu s-a mai întâmplat). Pe hol, Liza nu se mai dezlipea de mine și Igor. Se ținea după noi și îl înjura pe Misha de parcă ar fi fost cel mai mare dușman al ei. Nu am încercat s-o calmez, fiindcă știam că m-aș fi luptat cu morile de vânt. Igor a fost înțelept și a tăcut și el. Continuam să înaintăm iute către scări, încercând să ne facem nevăzuți, dar era imposibil cu Liza prin preajmă. Colegii care mergeau în spatele nostru continuau să șușotească și să chicotească, având probabil impresia că nu-i auzim. Mă simțeam ca și cum aș fi stat cu bricheta aprinsă lângă o butelie. Mă așteptam ca Liza să înceapă scandalul în orice moment. Îmi amintesc și acum secunda în care am ieșit pe ușa facultății, când Misha, care stătea pe cealaltă parte a străzii, s-a uitat direct în sufletul meu. Am simțit privirea aia de parcă ar fi fost o săgeată. Trăgea din țigară și mă fixa, era foarte deranjant. Îmi venea să trec strada și să-l întreb când și-a făcut ultima dată un control la tărtăcuță,

dar m-am prins abia apoi. De fapt, nu se uita la mine. Când m-am întors, Liza trăgea și ea din țigară, fixându-l de parcă ar fi fost gata să-l secere.

Eram prea epuizat ca să-i dau cap în cap, așa că am salutat-o și am pornit spre gura de metrou. Am coborât în pasajul de la Universitate, apoi pe peronul plin de siluete cenușii, unde mai era și un individ, posibil heroinoman, cu haine peticite, care aveau picățele de vopsea pe ele. Stătea rezemat de un stâlp de rezistență, cu o bucată de carton în față, pe care nu se înțelegea ce scrie, lângă un pui de câine. Eram sictirit. Nu-l mai suportam nici măcar pe Igor, pe care l-am refuzat când s-a oferit să mă conducă la metrou. Am urcat în conserva metalică și m-am rezemat de prima bară care mi-a ieșit în cale. Se întâmpla ceva neobișnuit, vagonul era aproape gol. Mai erau doar doi nepalezi care râdeau la un filmuleț ce rula pe telefon cu volumul tare și o bătrânică de-ale noastre ce-i privea cu dezgustul xenofobului tipic. Eram atât de obosit, încât începeam să am frisoane și halucinații, dar făceam tot ce-mi stătea în putere ca să nu atrag atenția.

Când am ajuns la Dristor, am fost instantaneu lovit de aerul irespirabil al caniculei de la suprafață, alimentată de fumul țevilor de eșapament ale zecilor de cazane pe patru roți. Toată lumea claxona în intersecția blocată de un idiot. Mă simțeam ca-n deșert, îmi ardeau nările. Îmi era din ce în ce mai rău, dar refuzam să cer ajutor străinilor care se grăbeau. Eram la mijlocul trecerii de pietoni când am văzut șinele de tramvai, lucioase și totuși ruginite. Îmi era imposibil să nu mă gândesc la cât de fierbinți puteau fi. Simțeam cum mi se clocește creierul, cum se alterează simțurile. Resimțeam urmele transpirației abundente pe tâmple și obraji, iar vederea îmi era din ce în ce mai încețoșată. Oamenii îmi mai aruncau câte o privire ocolitoare, dar erau mult prea grăbiți ca să-i preocupe tulburarea mea și nici nu voiam să cer ajutor. Parcă aș fi fost o entitate străină, rătăcită prin labirintul infinit al cutiilor de chibrituri. Poate Misha avea dreptate când zicea, cu infatuarea lui tipică și invalidată, că „regimul comunist a fost cea mai fidelă expresie a iadului”.

*

Am intrat în bloc și am simțit „mireasma” subsolului avariat. Practic, nu am apucat să urc scările, că mi-am și amintit motivul pentru care vreau să mă mut. Vecina de la etajul doi gemea de parcă ar fi avut loc o exorcizare în holul apartamentului ei. Am trecut pe lângă ușa care bubuia, încercând din răsputeri să nu-mi imaginez scena, și am ajuns la ultimul etaj, adică la patru, unde locuiesc și unde apare igrasia la prima ploaie. Am deschis ușa și am fost instantaneu lovit de aerul stătut din garsonieră, fiindcă am uitat să deschid geamurile de dimineață. Nu m-am descălțat. Am intrat direct în bucătăria mea infectă și m-am repezit la paharul de lângă chiuvetă, în care mai țineam câteva mostre de Cipralex. Am luat două, fiindcă uitasem să iau dimineață, și am împins violent uscătorul pe care aveam doar perechi de pantaloni și de șosete.

Am deschis larg geamul și am tras perdeaua, ca să pot admira „Apocalipsa lui Ioan”, adică furtuna care se dezlănțuise dintr-o dată, și mi-am aprins o țigară. După ce am tras primul fum, care

s-a simțit ca o eliberare din penitenciar, am văzut ecranul aprins al telefonului, pe care scria „Costel Vulcanizare”. Era mama. Uneori am impresia că mă sună atât de des din teama că aș putea să dispar în orice secundă. M-a întrebat dacă sunt bine și dacă am mâncat. A fost un apel scurt, adică perfect. N-o condamn, nu e ceva neobișnuit. Este supărată pe mine fiindcă îmi consideră „pornirile” egoiste. Nu vrea să ne întindem prea mult la vorbă, iar eu respect asta. Poate că își dorește ca pierderea să nu fie simțită la o intensitate atât de ridicată. Poate detașarea, încă de când sunt în viață, o ajută.

Mai aprind o țigară și privesc dunga de mucegai care s-a format în colțul din tavan. Mă sună psihologul, dar îi ignor apelul. Sunt plictisit, frustrat și totuși împăcat (habar n-am cu ce). Simt un soi de confuzie. Cred că aș fi putut face lucruri mult mai productive astăzi, dar am ales să-mi aprind (din nou) țigara și să renunț. Mereu se întâmplă asta în zilele în care am examene. Mă simt ca și cum ar fi ultima zi în care sunt în viață și nu mai fac nimic. În fine! Plec din bucătărie și intru în cameră. Mă uit la patul nefăcut și îmi aprind o

lumânare parfumată cu țigara, apoi pornesc boxa și dau muzica la maxim, în timp ce mă dezbrac. O las pe bazinul toaletei, fiindcă acolo este locul ei, și mă bag în cadă. Am mai aprins o țigară și fac baie cu apă rece, fiindcă apă caldă nu am.

Stau așa un minut, două. Trec zece, trece jumătate de oră. Opresc robinetul și muzica, nu se mai aude nimic. Singurele lucruri care mai „ameliorează" liniștea asurzitoare sunt tunetele și picăturile zdrobite în tavanul de beton. Las capul să alunece lent în apa glaciară și simt furnicături pe tâmple. E atât de rece, încât pot simți cum îmi taie urechile, dar încerc să profit de liniște și mențin privirea îndreptată spre tavan, fără să schițez nimic. E liniște și pace, e un refugiu, un colțișor în care pot să mă retrag și să uit de toate gândurile. E atât de liniște, atât de bine, atât de frumos, încât ridic mâna și mi-o pun deasupra feței. Picăturile se izbesc de fața mea, așa cum picăturile de afară se izbesc de tavanul de deasupra. E gravitație, nu e ceva *wow*, dar totul e gol între paralele. Nu mi se mai răsfrânge nimic în tribuna conștiinței. Nu mă preocupă nimic, uit de „sinonimia" asta

dintre nebunie și civilizație, care m-a obsedat dintotdeauna.

Liniște.

Știți, există acest zvon cum că, în momentul în care un om moare, creierul lui derulează cele mai frumoase amintiri. În realitate, este un haos de impulsuri, iar creierul caută să se raporteze rapid la tot ce cunoaște, la toate experiențele, astfel încât să recunoască un *pattern*, o experiență similară, ca să poată anticipa și gestiona totul. Cu alte cuvinte, încearcă *să facă față necunoscutului*. E un ultim act de disperare, fără soluție, la care toți vom asista pasiv când va veni momentul.

II. Bogdan

S-a mai discutat puțin despre politică, prețul la benzină, „Mucușor Dan” (așa cum îi place bătrânului să-i spună președintelui) și ultimele filme de pe Netflix. Am intrat și eu în discuție, povestindu-le despre un șofer care a fost scuipat azi dimineață pe bulevardul Unirii. Bătrânul își pipăia batista, fără să fie atent la mine, iar unchiul Ciennei mă privea dezinteresat. Pe fundal se mai auzea doar vocea distorsionată a Andreei Esca, care prezenta un accident mortal din Suceava. Dialogul devenea din ce în ce mai monoton, așa că gazda noastră a început să dea semne că ar vrea să se culce. Pe moment, m-am simțit destul de prost, fiindcă nu am vrut să-l deranjez, dar ar fi fost nepoliticos să refuz invitația fetei de care sunt îndrăgostit. Cienna s-a ridicat din fotoliu și a anunțat că are ceva de făcut. Se uita la mine, așa că m-am scuzat și eu și le-am spus celor doi că mâine trebuie să mă trezesc devreme și că sunt la muncă, deși nu lucrez. Mi-au urat „seară bună”,

fără să mă privească sau să mă conducă. Așa mi-am dat seama că nu le ridicam semne de întrebare dacă plecam în același timp cu ea.

Nu știam ce se petrece în interiorul meu. Eram într-o dezarmonie interioară copleșitoare. Ne încălțam în hol și nu știam ce să-i spun ca s-o fac să mai rămână. La un moment dat, în timp ce-mi legam șireturile, am surprins-o uitându-se la mine prin reflexia oglinzii. Mi-am mutat rapid privirea și am simțit cum mi se pune un nod în gât. Eram extrem de confuz, fiindcă, de fiecare dată când eram în preajma ei, totul se transforma. Eu am fost mereu o fire mai rușinoasă. Mi-au plăcut oamenii și nu am vrut să deranjez, ba dimpotrivă! Întotdeauna am încercat să ajut sau măcar să-mi văd de treaba mea. Nu sunt genul de om care să insiste, dar ea are ceva special.

Nu aveam vreo relație, nimic deosebit, știam că n-am nicio șansă. Din contră, când eram în compania ei, îmi trezea toate complexele de inferioritate. Eram mai urât, mai sărac, mai prost și pur și simplu *mai jos* decât ea. Și totuși, ceva se schimba în interiorul meu de fiecare dată când o

întâlneam, de parcă îmi amorțea sufletul. Era ca o distragere, ceva ce mă făcea să vreau să-mi mai pierd vremea pe aici.

Am stat câteva minute în fața scării, fumând și discutând despre bunicul ei senil. Avea un râs, nu știu cum să-i spun, „elegant”, „curat”, ceva ce-mi amintea de ideea de nobilime. Avea ceva ce mă făcea să mă gândesc și la *Anna Karenina*, un aer, o idee, *ceva*. Îmi povestea cu pasiune despre amintirile ei amuzante din copilărie și ținea țigara în sus, sprijinită în cotul stâng, în timp ce stătea cu picioarele încrucișate. Era ca o poezie reușită, putea lua orice formă și tot aș fi recunoscut-o, fiindcă avea ceva *al ei*. Teama mea, în schimb, creștea pe măsură ce trăgea din țigară și se apropia de filtru. Nu puteam gândi limpede și nu știam cum ar trebui s-o conving să continuăm discuția până dimineață. Răspundeam rece, pe un ton amical, încercând din răsputeri să nu mă dau de gol, să nu cumva să-și dea seama că sunt îndrăgostit nebunește de ea. Eram terminat și foarte defensiv. Îmi demonizam sentimentele. În interiorul meu se dezlănțuia jihadul, îmi exploda stomacul, dar

îmi mențineam figura inexpresivă și atitudinea reticentă. Nu-mi permiteam riscul de a suferi din nou.

Când am văzut că stinge țigara și își verifică buzunarele, eram gata să renunț. Părea că e pregătită să urce, iar eu nu făcusem niciun pas, nu spusesem nimic. „Dezamăgit” era mult prea puțin spus, mă simțeam ca ultimul om, cel mai laș bărbat de pe fața pământului. Deja nu-mi mai păsa de ea, ci mă blamam pentru faptul că îndrăznisem să-mi fac speranțe, când ar fi trebuit să-mi văd de viață și să nu-i accept invitația. Nici măcar n-ar fi trebuit s-o primesc în ziua aia, doar să-i închid ușa în nas. Da, așa este! Cel mai bine ar fi fost s-o ignor, să nu-mi mai pierd timpul ca să încerc să evit inevitabilul. Și totuși, din ziua în care am întâlnit-o, am devenit imun la rațiune.

A verificat ceva pe telefon, apoi m-a lovit cu întrebarea la care mă așteptam cel mai puțin: „Mai rămâi?”. În secunda în care am auzit asta, am sărit din imunitatea la rațiune în *alergia* la rațiune și am acceptat instantaneu. M-a rugat s-o aștept până urcă să se schimbe, fiindcă purta un hanorac

negru și o pereche de pantaloni largi de pijama. I-am spus că o aștept în timp ce-mi aprindeam a doua țigară, încercând să par indiferent și să-mi maschez entuziasmul. Mă simțeam ca în noaptea de Anul Nou, de parcă cerul ar fi fost asaltat de artificii și toți oamenii din blocurile care mă înconjurau s-ar fi bucurat odată cu mine. Îmi venea să mă urc pe pereți, să alerg un maraton, să smulg blocul din pământ și să-l arunc în cer de bucurie, dar mă stăpâneam (cu greu) și trăgeam cuminte din țigară.

Eram ca un copil idiot, dar am simțit cum ultimul gram de rațiune îmi părăsește corpul în momentul în care a coborât în grabă din scară și m-a apucat de mână. Din momentul în care m-a atins, am simțit cum tot ce însemnasem până atunci s-a spulberat. Aveam un corp nou, mâini noi, ochi noi, eram altcineva. M-a tras într-o altă lume, cu alte convenții, alți oameni și alți zei. Nu mai înțelegeam nimic, mă lăsam pur și simplu purtat de fluxul evenimentelor, ca un observator defect. Nu mai aveam acel „ieri” în care să mă refugiez, nici acel „mâine” care să-mi dea

speranță. Ea era prezentul meu tangibil, reperul meu, viciul meu constitutiv. Gravitam în jurul ei. Eram, pentru prima dată, un simplu personaj în comedia normalității.

Am urcat într-o mașină, care ne-a lăsat în centrul Bucureștiului, unde m-a tras după ea până-n primul bar. A cerut un gin tonic, iar eu mi-am luat, ca un primitiv ce eram, cinci shoturi de vodcă. Eram deja „atins” după Jack-ul bunicului ei, dar Cienna nu apucase să bea nimic până atunci. În orice caz, nu-mi mai păsa. Simplul fapt că a ales să-și petreacă seara cu *cineva ca mine*, indiferent dacă existau sau nu sentimente, era suficient. Eram extrem de mândru de lașitatea mea intelectuală.

Am stat acolo o jumătate de oră, apoi am mers într-un club de noapte, de unde ne-am cumpărat și mai mult alcool. Dansam, ne maimuțăream, eram penibili și fericiți. Când se plictisea de un loc sau voia să iasă la țigară, mă lua de mână și mă trăgea după ea prin mulțime. Eram, literalmente, în paradisul dionisiac, într-un vis febril, nu mai făceam diferența dintre ce

e real și ce nu. Simțeam cum mă trage după ea pe calea nemuririi, cum mă pune față în față cu altarul lumii mele interioare, pe care erau doar picturi cu ea. De fiecare dată când mă lua în brațe, simțeam cum sparge barierele iluziei, ca un gong dintr-un templu chinezesc, a cărui undă de șoc reconfigurează realitatea. Muzica îmi făcea timpanele să tremure, iar ea, cu mișcările ei, cu părul ei ciufulit și rochia neagră și mulată de seară pe care o purta, cu machiajul bine făcut și cu zâmbetul frumos, mă făcea să cred că-mi trăiesc a doua viață. Era ultima seară din viața mea, debutul unui nou capitol, pe fundalul luminilor de toate culorile și blițurilor care mă orbeau. Eram în extaz, simțeam ceva ce nu mai simțisem de *ani de zile*. Eram prizonierul unei obsesii și n-aveam nimic împotrivă, direct *Stockholm*.

Nici măcar nu mai vedeam clar când mergeam împreună spre casă. Deja răsărea soarele, iar noi cântam, râdeam sonor, ne sărutam și hoinăream prin cartierul sufocat de blocuri comuniste. Mă simțeam mai liber, mai împlinit și mai satisfăcut ca niciodată. Nu mai conta

nimic, putea să se întâmple orice, să înceapă toate războaiele, să vină apocalipsa, să explodeze planeta, eram nemuritor. Nu s-a mai pus problema: a venit direct la mine. Am făcut duș împreună, în timp ce am așteptat comanda de la Glovo, apoi am continuat să discutăm. Vorbeam despre orice, ne-am pus sufletele direct pe masă, fără nicio reținere. Când mă uitam în ochii ei, puteam să jur că-mi îngână gândurile. Nu-mi venea să cred că este reală, că poate exista cineva ca ea. Era mai frumoasă decât picturile vitraliilor. Era ca răsăritul ăla de vară pe care-l prinzi pe plajă.

Și totuși, undeva, în cel mai mic și nesemnificativ colțișor al minții mele, rodea gândul că trebuie să aleg dacă toată nebunia asta va fi începutul a ceva sau doar o altă amintire.